

Nagy pénz – kis foci

VISSZHANG - LX. évfolyam, 25. szám, 2016. június 24.

Amikor ezt írom, még tart az új aranycsapat diadalmenete. Éppen hallom, hogy nemzeti ultráink falanxban vonulnak majd holnap a stadionhoz, a francia rendőrök nagy örömére, hazánk rossz hírét tovább öregbítendő. (*Előzmény az ÉS-ben – Megyesi Gusztáv: Vissza Európába, 2016/24., jún. 17.*) Egyébként, helyesebb lenne új ezüstcsapatról beszélni, hiszen az aranycsapatnak is csak az ezüst jutott, 54'-ben, a svájci VB-n. Természetesen nekik, illetve nekünk, akkor az arany járt volna, ha a rendes isten helyett a magyarok istene veheti kezébe a dolgok irányítását. De akkor sem vehette, vajh, ki tudja, miért. Akárhogy volt-van, ha hazaárulónak neveznek is, látom a jövőt: ezekre a jobb sorsra (nem) érdemes rongylábú fiúkra (ez nem sértés, ez volt Czibor beceneve!) ugyanúgy kegyvesztés vár, mint az aranylábúakra a VB-döntő elvesztése után. Vagyis a népharag. Hacsak... Hacsak örökös miniszterelnökünknek nem sikerül (lengyel és bajor támogatással) diszkvalifikáltatni az első 17 helyezettet, hogy így a 18. magyarok mégis aranyérmeket kapjanak.

Mint egykori (nem nagyon szeretett, tar) vezérünktől, a mostanitól is azt halljuk nap mint nap, hogy sikert sikerre halmozunk, nem egyszerően jól, hanem jobban teljesítünk, mert tehetségesek és szorgalmasak vagyunk. Dacolunk az örök ármánnyal, nemhogy az ördögöt, de egész Európát tanítjuk móresre. A mi móresünkre! Tudjuk persze, hogy éppen ellenkező a valóság, „örök törődés napunk-éjjelünk”, miközben lassan nagy morális és általános szemétdombbá lesz az ország (tetején a gagyira kifényesített budai Várral és az abban péntek reggelente kukorékoló kis aranyozott kakassal).

Ismét hiszünk a 44 év után porából főnixként újraéledt magyar foci mindent megváltó erejében. Fellobogózzuk autónkat, házunkat piros-fehér- zölddel, plusz nagy-magyarországos árpásávossal. Tízezrével megyünk (lopott közpénzen, földön, vízben, levegőben) Franciaországba meccsre, mi, akik rendes focit még nem láthattunk itthon. Csak a nagy nemzeti mellény dagadjon. Dagad. Sőt, mint rendesen: túldagad. Dicső és nyalka nemzeti kopaszaink már eddig is bizonyítottak, fizethetjük a büntetést az UEFA-nak.

Erős vár a mi csapatunk, hogy a fenébe ne lenne erős: vitézeink széles e földteke kispadjain pihentek rá az EB-re. Persze nemcsak a mieink jöttek a fakóból (újdrukkerek kedvéért: fakó = tartalék csapat. Merthogy kopott, agyonmosott szerelésben játszottak a nagyok meccse előtt.). A bővített mezőny fele a libalegelőn sem keltene feltűnést, az úgynevezett nagyok pedig kókadtan, elcsigázva, (megszokott doppingszereiket nélkülözve), fürtökben, bóbiskolva kerülgetik a labdát. Idomított szpíkereink persze felső fokban és altissima voce parancsra ámuldoznak. Ha van szájkarate, akkor dumafoci is van. Vagyis megint megy az önhülyítés ezerrel. És mi, nyomott krahácsiak *ismét hisszük, hogy tehetség, tisztesség és szorgalom nélkül győztesek lehetünk.*